

Henk & Ingrid worden 50 - dankzij Story. Het nieuwe kabinet is hun verjaardagscadeau

Posted on 29 mei 2024 by Roelof Bouwman

Niet alle vervlogen jaren zijn even geschikt om nostalgisch over te mijmeren, maar bij 1974 – nu een halve eeuw geleden – is dat geen enkel probleem. Helaas betreft het wel vaak herinneringen met een droevig randje.

Neem het Eurovisie Songfestival van dat jaar. Het wereldberoemde zangduo Mouth & MacNeal (Willem Duyn en Sjoukje van 't Spijker) had zelfs in Amerika in de toptien gestaan en leek om die reden voorbestemd om op 6 april 1974 namens Nederland het evenement te gaan winnen.

Maar *I See a Star* eindigde als derde en een relatief onbekende Zweedse groep die in veel tv-gidsen stond aangekondigd als 'The Abba' ging er dankzij *Waterloo* met de hoofdprijs vandoor. Later dat jaar, nota bene op sinterklaasavond, kreeg MacNeal te horen dat Mouth verder wilde met een andere zangeres en hield het duo op te bestaan. Wat een treurnis.

Totaalvoetbal, maar geen wereldbeker

Tussen 13 juni en 7 juli 1974 draaide alles om het wereldkampioenschap voetbal in West-Duitsland. Onder leiding van Johan Cruijff verraste het door Rinus Michels gecoachte Oranje vriend en vijand met wervelend 'totaalvoetbal'. Tot het in de finale helemaal misging en met 2-1 werd verloren van het gastland.

Nederland voelde zich bestolen, maar het waren toch echt de Duitsers die reden hadden tot klagen. Zo werd een loepzuivere goal van *Bomber der Nation* Gerd Müller ten onrechte afgekeurd wegens buitenspel. 'Als scheidsrechter Jack Taylor en zijn helpers beter hadden opgelet,' schreef Auke Kok in zijn bestseller *1974. Wij waren de besten* (2004), 'was het 3-1 geworden, zo niet 4-1'.

Voor iedereen die in 1974 jong was of zich zo voelde, was er op 31 augustus opnieuw een memorabele nederlaag. De immens populaire popzender Radio Veronica, met een zendschip enkele kilometers buiten de kust van Scheveningen, werd door een nieuwe antipiratenwet gedwongen haar uitzendingen te staken.

Met een duidelijk hoorbare brok in de keel en op de achtergrond het geluid van een tikkende wekker, hield programmaleider Rob Out een legendarisch geworden afscheidsspeech:

'De klok tikt steeds verder. Ik heb nog slechts enkele minuten. Er moet misschien nog veel gezegd worden. Ik heb de tijd niet, en ik kan het ook niet meer. Het is tijd geworden om afscheid te nemen. Een verschrikkelijk gevoel. Een periode wordt afgesloten. Er sterft iets. Met het afscheid nemen van Veronica sterft ook een beetje de democratie in Nederland. Dat spijt me... voor Nederland.'

Het was een nationaal kippenvelmoment van jewelste. Dat Veronica al in 1976 een comeback zou maken als publieke Hilversumse omroep, wist toen nog niemand.

Journalistiek voor vergeten burgers

1974 was ook het jaar dat Nederland een memorabele tijdschriftlancering beleefde: dankzij de komst van *Story* – door critici meteen voorzien van het neerbuigende predikaat 'roddelblad' – maakten we kennis met het verschijnsel entertainmentjournalistiek. Op de cover van het eerste nummer prijkte een guitig lachende Willem-Alexander ('op school een deugniet'). Niet lang daarna, in

augustus 1974, debuteerde de befaamd geworden probleemrubriek 'Schrijf 't maar aan Mona'.

De makers van *Story* waren niet over één nacht ijs gegaan. Over het concept dat aan het nieuwe weekblad ten grondslag lag, was langdurig nagedacht. 'De geselecteerde targetgroep oftewel doelgroep behoort tot wat men zou kunnen aanduiden als het "burgerlijke type" met een sterke behoefte aan nogal vaste traditionele maatstaven,' zo was besloten. Dick Hendrikse van uitgeverij Spaarnestad sprak van 'de vergeten lezeres':

'Haar leeftijd is onbelangrijk, zo ook haar maatschappelijke niveau. Zij is de vrouw die liever luistert naar een verhaal in de winkel over een rampzalig geëindigde vakantie van de overburen dan naar een pleidooi voor meer ontwikkelingshulp. Zij weet en is blij dat haar man op dinsdag spruitjes met gesudderde ossenlapjes verwacht en wil niet uit haar balans gebracht worden met verhalen over verantwoorde voeding.'

Story brak alle records

De nieuwkomer brak alle records: binnen een jaar bereikte *Story* een oplage van bijna 700.000 exemplaren, ruim vier keer het streefcijfer. 'De vergeten lezeres' bestond dus écht en was ook nog eens veel talrijker dan voorzien. En hoewel ze in 1974 nog geen Ingrid werd genoemd, en ook haar wederhelft Henk nog geen landelijke bekendheid genoot, is het moeilijk om de formule en het sensationele succes van *Story* niet alsnog met het illustere tweetal in verband te brengen.

In 1974, zou je kunnen zeggen, werd voor het eerst klip en klaar bewezen dat achter de spraakmakende gemeente een soort *silent majority* stond opgesteld: burgers met een conventioneel levensgevoel en zonder intellectuele pretenties of de neiging tot het automatisch omarmen van modieuze nieuwigheden.

Dertig jaar later kwamen deze Nederlanders bekend te staan als 'vergeten kiezers' en werden ze opgeroepen door eerst Pim Fortuyn – door critici meteen voorzien van het neerbuigende predikaat 'populist' – en daarna door Geert Wilders, Pieter Omtzigt en Caroline van der Plas. Als de voortekenen niet bedriegen, treedt er binnenkort zelfs een kabinet aan met een speciale passie voor vergeten Nederlanders. Het is misschien wel het mooiste verjaardagscadeau dat Henk en Ingrid zich konden wensen.

Roelof Bouwman is columnist en adjunct-hoofdredacteur van Wynia's Week. Hij schrijft over politiek, geschiedenis en media.

Wynia's Week is jarig! Bent u al donateur? Doneren kan [op verschillende manieren](#). **Hartelijk dank!**